

Arrest

nr. 124 883 van 27 mei 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn en X, in eigen naam en in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X, X en X, die verklaren van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 13 januari 2014 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juni 2012 legt eerste verzoeker te Rotterdam een verklaring af van wettelijke samenwoning met mevr. S.R.(tweede verzoekster), van Nederlandse nationaliteit.

Op 3 juli 2012 dient tweede verzoekster een verklaring in van inschrijving als beschikker van toereikende bestaansmiddelen. Op dezelfde dag wordt een verklaring van inschrijving ingediend voor twee van haar kinderen, in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn van tweede verzoekster.

Op 4 september 2012 leggen eerste verzoeker en tweede verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af te Zelzate.

Op 18 september 2012 dient eerste verzoeker een aanvraag in voor het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als partner in een duurzame relatie.

Op 10 oktober 2012 dient tweede verzoekster een verklaring in van inschrijving voor de twee andere kinderen, in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn van tweede verzoekster.

Op 17 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied (bijlage 20) voor tweede verzoekster en haar gemeenschappelijke kinderen. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel tot terugbrenging (bijlage 20) voor de kinderen S.P. en S.D. van tweede verzoekster. Op 17 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding twee bevelen tot terugbrenging (bijlage 38). Op 4 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) voor eerste verzoeker. Tegen voormelde beslissingen dienen verzoekers een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder het rolnummer 120 230.

Nadat nieuwe overtuigingsstukken zijn overgemaakt worden verzoekers op 26 maart 2013 in het bezit gesteld van een F-kaart en op 27 september 2013 van een E-kaart.

Op 13 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding voor tweede verzoekster en haar kinderen de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan tweede verzoekster ter kennis gebracht op 15 januari 2014. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: S., R. G. Geboorteplaats: Rotterdam

Nationaliteit :Nederland Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Geboortedatum: 24.12.1982 Verblijvende te: (...).

+ 4 kinderen: S. D. Q. (°2001), P. D. R. (°2006), R.G. L. R. (°2010), R.G. G. (°2012)

Aan de betrokkenen wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op 26.03.2013 en verkreeg de bijlage 8 op 27.09.2013 (op 08.10.2013 omgeruild voorde E-kaart). Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Vandaar dat betrokkene op 08.10.2013 werd verzocht om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige economische activiteit of bestaansmiddelen. Zij legde naar aanleiding van die uitnodiging volgende bewijsstukken voor: een uittreksel uit het handelsregister van Nederland, een verklaring van een boekhoudkantoor, stortingsbewijzen van maandelijks loon, een ziekteverzekering, een ocmw-attest en informatie betreffende kinderbijslag. Uit deze documenten kunnen we afleiden dat betrokkene nog steeds een zelfstandige activiteit heeft in Nederland, meerbepaald een verhuurbedrijf van DJ-apparatuur en aanverwante artikelen.

Als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen dat zij voldoende inkomsten heeft om te voorkomen dat zij ten laste zal komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Deze bestaansmiddelen moeten, overeenkomstig art. 40 §4, tweede lid van de wet van 15.12.1980 minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het

kader van de evaluatie van die bestaansmiddelen moet er rekening gehouden worden met de persoonlijke situatie van betrokkene, waarbij onder meer de aard en de regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste.

Op de rekeninguittreksels kunnen we zien dat zij zichzelf maandelijks een loon van 2000 euro uitkeert. Dit wordt ook bevestigd door de verklaringen van de boekhouder. Het gezin bestaat echter uit 6 personen (betrokkene, haar partner en 4 kinderen) waardoor de inkomsten niet als voldoende kunnen beschouwd worden om te voorkomen ten laste te komen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Vandaar dat er nog bijkomende bewijsstukken werden opgevraagd aangaande eventuele andere inkomsten. De gemeente heeft betrokkene dus nog verzocht om bijkomende bewijzen van de gezinsinkomsten voor te leggen bvb bewijs van kinderbijslag of de inkomsten van haar partner, R.G. R.. Betrokkene legde nadien enkel bewijs voor van de kinderbijslag maar niets van de inkomsten van haar partner. Uit de voorgelegde documenten en de verklaring die betrokkene gaf aan de gemeente, kunnen we afleiden dat zij sinds 31.05.2013 geen kinderbijslag meer ontvangen heeft omdat haar partner werkt voor een werkgever die niet aangesloten is bij dat kinderbijslagfond Group S. De uitbetaling van de kinderbijslag zou overgenomen worden door RKW, maar gezien betrokkene verklaarde dat haar partner helpt in de zaak als zelfstandig DJ kan het evengoed zijn dat de kinderbijslag terug vanuit Nederland uitbetaald wordt.

Om daarin klaarheid te scheppen werd betrokkene opnieuw aangeschreven en verzocht bewijzen voor te leggen waaruit het bedrag van de kinderbijslag zou kunnen blijken. Daarop legde betrokkene echter geen bewijzen voor betreffende de kinderbijslag, maar nog eens een bevestiging van de boekhouder van haar eigen inkomen en een verklaring van een boekhouder betreffende de omzet die mijnheer heeft gedraaid. Gezien het hier alleen maar gaat om de 'omzet' kunnen we daar uiteraard niet van afleiden wat het werkelijke netto beschikbare inkomen van mijnheer daaruit is. We kunnen dit dan ook niet in rekening nemen bij de beoordeling van de gezinsinkomsten, evenmin als de kinderbijslag.

Kortom, enkel het inkomen dat betrokkene zelf uit haar zelfstandige activiteit bekomt is voldoende bewezen om rekening mee te houden bij de beoordeling van het dossier. Er is vermoedelijk meer inkomen ter beschikking van het gezin, maar zonder toelichting a.d.h.v. concrete bewijsstukken kunnen deze niet in rekening worden gebracht. Op basis van de voorgelegde bewijsstukken kan dan ook niet worden gesteld dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden om overeenkomstig art. 40,§4 (wet 15.12.1980) het verblijfsrecht als beschikker van bestaansmiddelen verder uit te oefenen, gezien de gezinslast van betrokkene. Vandaar dat er overeenkomstig art. 42bis §1 van diezelfde wet een einde gesteld wordt aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Hierdoor dient ook het verblijfsrecht van de minderjarig kinderen (S. D. Q., P. D. R., R.G.L. R. en R.G.G.) die haar vervoegd hebben, te worden beëindigd, dit overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Zij verkregen immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980. Nergens uit het dossier blijkt dat er sprake is van eventuele humanitaire elementen overeenkomstig art. 42ter § 1, 3e lid (wet 15.12.1980) die een beëindiging van het verblijfsrecht van de kinderen in de weg zou staan.”

Op 13 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding voor eerste verzoeker de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan eerste verzoeker ter kennis gebracht op 15 januari 2014. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van:

Naam: R., G. R.

Nationaliteit :Suriname Geboortedatum : 04.08.1984 Geboorteplaats: Paramaribo

Identificatienummer in het Rijksregister: (...) Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

De betrokkene verkreeg het recht op verblijf in functie van de partner, S.R.G. (RR ...). De partner van betrokkene kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig art. 40 van de wet van 15.12.1980 gezien zij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig art. 42 bis van diezelfde wet, een einde gesteld aan haar verblijf.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken dd 27.09.2013 (betekend op 08.10.2013) waarbij betrokkene werd gevraagd

eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 quater §1, 3^e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Betrokkene heeft kennelijk zijn tewerkstelling in België beëindigd om te gaan werken als zelfstandig DJ in het bedrijf van zijn partner in Nederland. Van economische belangen in België is dus geen sprake. Betrokkene moet in staat zijn de economische activiteit ook verder te zetten zonder verblijfsrecht in België. Als familielid van een burger van de Unie moet betrokkene immers in staat zijn dit familielid te vergezellen naar elke lidstaat naar keuze en daar te werken, te integreren, een gezinsleven te hebben, toch voor zover de EU-burger in die lidstaat aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht uit te oefenen of de keuze zou maken terug te keren naar de lidstaat waarvan ze de nationaliteit.

Overeenkomstig art. 42quater §1,1^o van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die hij vervoegd heeft.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Verweerder werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de tweede bestreden beslissing omdat er onvoldoende samenhang is tussen de aangevochten beslissingen waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen.

2.2 In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken. Meerdere vorderingen kunnen slechts ontvankelijk als één enkele rechtszaak aanhangig worden gemaakt indien bij uitzondering daardoor de goede rechtsbedeling wordt bevorderd, meer bepaald indien vorderingen wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere. Indien de vorderingen niet voldoende samenhangen, wordt alleen de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift vermelde vordering geacht regelmatig te zijn ingesteld (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

De akten waarvan de vernietiging wordt gevorderd, hangen samen in die zin dat, zoals verweerder overigens ook bevestigt in de nota, de tweede bestreden beslissing zijn oorzaak vindt in de eerste bestreden beslissing. De vaststelling die gedaan wordt ten aanzien van de eerste bestreden beslissing heeft dan ook een weerslag op de uitkomst van de tweede bestreden beslissing

Het verband tussen beide beslissingen wettigt het annulatieberoep in slechts één verzoekschrift. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoekers verwijzen naar rechtspraak van de Raad en van de Raad van State en stellen dat *in casu* de bevelen om het grondgebied te verlaten niet zijn gemotiveerd terwijl artikel 54 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna het vreemdelingenbesluit) stelt dat er zo nodig een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

3.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

“In het eerste middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Zij verwijt verwerende partij de beslissing betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten niet te motiveren.

In hoofdorde heeft verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat dit bevel om het grondgebied te verlaten een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

De Raad van State oordeelde overigens reeds in het arrest nr. 193.380 van 18 mei 2009 dat aan de gemachtigde van de Minister of de Staatssecretaris niet kan worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot weigering van verblijf vergezeld niet nader te hebben gemotiveerd, gezien dit bevel noch het verblijf weigert, noch het verblijfsrecht beëindigt, maar daarentegen berust op de eenvoudige vaststelling van de onregelmatige verblijfssituatie van een vreemdeling, zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel.

Aan het bestuur kan niet worden verweten het bevel om het grondgebied te verlaten dat een beslissing tot beëindiging van verblijf vergezelt, niet nader te hebben gemotiveerd. Verwerende partij verwijst naar het arrest van de Raad d.d. 25.04.2013 met nr. 101.609:

“Le Conseil rappelle que la requérante a sollicité une carte de séjour de membre de la famille d'un citoyen de l'Union, en faisant valoir sa qualité de descendante à charge d'une Belge, sur pied de l'article 40bis, § 2, 3°, de la loi précitée du 15 décembre 1980, dont l'article 40ter, alinéa 1er, a étendu le champ d'application aux membres de la famille d'un Belge, lequel stipule :

« Sont considérés comme membres de la famille d'un citoyen de l'Union : [...] ses descendants [...], âgés de moins de 21 ans ou qui sont à leur charge, qui les accompagnent ou les rejoignent [...] ».

Il ressort clairement de cette disposition que la descendante d'une Belge, qui vient s'installer avec elle sur le territoire du Royaume, ne peut obtenir le droit d'y séjourner qu'à la condition d'être à sa charge.

Or, dans le cas présent, le Conseil observe que la décision litigieuse repose sur un motif unique tiré du constat que la requérante « n'établit pas qu'elle est démunie ou que ses ressources sont insuffisantes : elle n'établit pas que le soutien matériel des personnes rejointes lui était nécessaire et donc ne prouve pas de manière suffisante l'existence d'une situation de dépendance réelle à l'égard du membre de famille rejoint ».

Le Conseil relève que ce constat n'est pas contesté par la requérante en termes de requête.

Par conséquent, le Conseil ne peut que constater que la partie défenderesse a pu décider, sans violer les dispositions et principes visés en termes de moyen, que la requérante ne remplissait pas les conditions pour bénéficier du droit d'établissement en tant que descendante à charge de Belge.

Le Conseil relève, du reste, que la motivation de l'acte attaqué indique clairement les raisons pour lesquelles, sur la base des informations dont elle disposait, la partie défenderesse a estimé pouvoir refuser l'établissement à la requérante.

Or, le Conseil rappelle que pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative, la décision doit permettre à son destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles se fonde celle-ci, sans que l'autorité ne soit toutefois tenue d'explicitier les motifs de ces motifs. Il suffit, par conséquent, que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet, ce qui est parfaitement le cas en l'espèce.

3.3. Sur le reste du moyen, le Conseil rappelle que saisi d'un recours comme en l'espèce, il ne statue que sur la légalité de l'acte entrepris, et non sur son opportunité. Les termes utilisés dans l'article 51, § 3, alinéa 3, de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers signifient que la délivrance d'un ordre de quitter le territoire dans ce cadre relève du pouvoir d'appréciation de la partie défenderesse. Il ne peut toutefois en être déduit que celle-ci est tenue de motiver la raison pour laquelle elle décide d'assortir la décision de refus de séjour de plus de trois mois d'un tel ordre. La requérante reste par ailleurs en défaut de démontrer qu'une des autres dispositions visées au moyen imposerait cette obligation à la partie défenderesse dès lors que le droit de séjour a été refusé à la requérante et que, par ailleurs, elle ne justifie nullement disposer d'un autre titre de séjour.

3.4. Le moyen unique n'étant pas fondé, la requête doit être rejetée.” (R.v.V. nr. 101.609 van 25 april 2013)

Het bestuur beschikt niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de Vreemdelingenwet dient toegepast te worden. Wanneer het verblijf wordt beëindigd, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris dan ook niet anders dan een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, hetgeen een loutere vaststelling uitmaakt van de illegale verblijfssituatie van de vreemdeling.

Gelet op het feit dat het van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onderhevig is aan de wet

van 15 december 1980, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris in de hierboven bepaalde gevallen niet anders dan een bevel geven.

De Raad van State stelt dat het niet vereist is dat de bestuurshandeling verwijst naar de precieze artikelen en het opschrift van de toepasselijke regelgeving, althans niet indien de vreemdeling uit de beslissing met zekerheid kan afleiden om welke bepalingen het gaat. Het is dan voor betrokkene immers mogelijk om, eventueel na het inwinnen van juridisch advies, de toepasselijke bepalingen van de regelgeving te vinden (R.v.St. 30 juni 2011, nr. 214.333).

Het legaal verblijf van verzoekende partij is verstreken, en zij toont niet aan over enig ander verblijfsrecht te beschikken.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

In ondergeschikte orde, laat de verweerder gelden dat de kritiek van verzoekende geen afbreuk kan doen aan de beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden.

De beslissingen houdende beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten vormen geenszins een ondeelbare akte, maar autonome beslissingen. Beide beslissingen berusten op een andere juridische en feitelijke grondslag.

Gelet daarop duidt artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 uitdrukkelijk aan dat de bijlage 21 dient te worden beschouwd als de akte van kennisgeving, waarbij desgevallend ook een bevel om het grondgebied te verlaten wordt betekend aan de vreemdeling, samen met de beslissing tot beëindiging van het verblijf van meer dan drie maanden.

De omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde instrumentum, worden betekend aan verzoekende partij, rechtvaardigt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat de negotia als één en ondeelbaar zouden worden beschouwd.

Ook de bijlage 21 vermeldde in casu expliciet in haar hoofding: "beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten".

Verwerende partij heeft de eer te verwijzen naar het arrest van de Raad van State nr. 222.740 d.d. 05.03.2013, dat mutatis mutandis toepassing vindt:

"Considérant que l'article 71/5 de l'arrêté royal du 8 octobre 1981 précité dispose comme suit :

« Lorsque le Ministre, ou son délégué, décide, conformément à l'article 51/8, alinéa 1, de la loi, de ne pas prendre la demande d'asile en considération, il refuse l'entrée dans le Royaume à l'étranger ou lui donne l'ordre de quitter le territoire. Les décisions du Ministre ou de son délégué sont notifiées au moyen d'un document conforme au modèle figurant à l'annexe 13quater. »

Qu'en considérant comme une décision unique et indivisible, la décision de refus de prise en considération d'une demande d'asile et l'ordre de quitter le territoire qui l'accompagne, le juge administratif méconnaît cette disposition ; qu'en affirmant que celle-là « inclut » celui-ci, il confond les décisions elles-mêmes avec leur acte commun de notification ; que, dans cette mesure, le moyen est fondé en sa seconde branche, ce qui suffit à entraîner la cassation de l'arrêt attaqué."

Vrije vertaling:

"Overwegende dat het artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voornoemd, stipuleert als volgt:

"Wanneer de Minister, of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 51.8, eerste lid, van de wet, beslist de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen, weigert hij de vreemdeling de binnenkomst in het Rijk of geeft hij hem het bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde worden door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quater betekend."

Dat de bestuurlijke rechter deze bepaling miskent door te oordelen dat de beslissing houdende weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag en het bevel om het grondgebied te verlaten dat deze beslissing vergezelt, een unieke en ondeelbare beslissing zouden vormen; dat de rechter, door te stellen dat deze eerste beslissing dit bevel zou 'omvatten', de beslissingen zelf verwart met hun gemeenschappelijke akte van betekening; dat, in deze mate, het middel gegrond is in haar tweede onderdeel, hetgeen volstaat tot vernietiging van het bestreden arrest."

Verwerende partij wijst ter zake ook op het positieve auditoraatsverslag dat dienaangaande werd verleend in de zaak G/A 209.014/XIV-34918:

"Uit [art. 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit] blijkt dat de minister of zijn gemachtigde ingeval van weigering van het recht van verblijf, desgevallend twee beslissingen neemt, namelijk een beslissing waarbij hij het recht op verblijf niet erkent enerzijds en een bevel om het grondgebied te verlaten anderzijds. De omstandigheid dat beide beslissingen worden ter kennis gebracht in éénzelfde bijlage doet hieraan geen afbreuk.

De verwijzing naar het arrest van de Raad van State nr. 205.924 van 28.06.2010 in het bestreden arrest is niet relevant aangezien uit dit arrest niet op algemene wijze kan afgeleid worden dat alle beslissingen die een bevelscomponent bevatten één en ondeelbaar zijn.

Door te oordelen dat de bestreden beslissing één beslissing betreft met één motivering en bijgevolg in haar geheel dient te worden vernietigd, miskent de rechter in vreemdelingenzaken in het bestreden arrest de inhoud van artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit."

Bij arrest nr. 112.784 d.d. 25.10.2013 oordeelde de Raad in diezelfde zin als volgt:

"De Raad wijst op artikel 51, § 2 waarin wordt aangegeven "beide beslissingen (worden door de burgemeester betekend) door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20." In tegenstelling tot wat verzoekster ter terechtzitting laat gelden, is er in casu geen sprake van één beslissing, maar wel van twee beslissingen, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten."

Het onderscheid tussen de akte van betekening en de beslissing zelf, werd ten andere al meermaals bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State:

"Dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de motieven van een bestuurshandeling - negotium - uitdrukkelijk vermeld moeten worden in de akte – instrumentum;" (R.v.St. nr. 70.092 van 8 december 1997)

"Eventuele gebreken in de kennisgeving van een administratieve akte kunnen niet van aard zijn om aanleiding te kunnen geven tot de nietigverklaring van deze akte als dusdanig" (zie o.a. R.v.St. nr. 48.781, 24.08.1994, en R.v.St. nr. 45.694, 19.01.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

"Het gegeven dat de stopzettingsbeslissing en de beslissing tot het aanvatten van de onderhandelingsprocedure tegelijk in één formele akte werd genomen doet aan die vaststelling geen afbreuk, daar een onderscheid moet worden gemaakt tussen het negotium en het instrumentum. Het gaat in casu prima facie om twee autonome beslissingen." (R.v.St. nr. 173.992 van 16 augustus 2007)

Het eerste middel faalt in rechte.

Het middel is ongegrond."

3.3 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht waartoe het bestuur is gehouden, heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij zo nodig kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Artikel 54 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken."

Uit die bewoordingen kan geen verplichting worden afgeleid om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De woorden "zo nodig" wijzen integendeel op een mogelijkheid en betekenen juist niet dat in ieder geval een bevel zou moeten worden gegeven. Indien een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven is een motivering vereist die losstaat van de motivering voor de beëindiging van verblijf (zie *mutatis mutandis* RvS 15 januari 2014, nr. 226.065). De verwijzing van de verwerende partij naar een arrest van de Raad van State doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

In voorliggende zaak kan de Raad slechts vaststellen dat de gemachtigde niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling zij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens zij zich hierbij steunde om over te gaan tot het nemen van deze beslissingen. Daargelaten de vraag of de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, "kan" of "moet" worden genomen, dient verwerende partij in ieder geval de formele motiveringsplicht te respecteren. Het

is trouwens slechts door het respecteren van deze verplichting dat kan worden vastgesteld of een beslissing al dan niet ingevolge een discretionaire bevoegdheid werd genomen.

Door uiteen te zetten dat aangezien het recht op verblijf van meer dan drie maanden werd beëindigd waardoor het bevel om het grondgebied te verlaten niet nader dient te worden gemotiveerd, gezien dit bevel een loutere vaststelling uitmaakt van de onregelmatige verblijfssituatie zodat er geen beoordelingsmarge bestaat in hoofde van het bestuur voor de aflevering van dit bevel, weerlegt verwerende partij de vaststelling niet dat zij in voorliggende zaak overging tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten zonder te voorzien in een motivering in rechte en in feite. Met de stelling dat de gemachtigde niet bijkomend dient te motiveren waarom in voorkomend geval een bevel wordt afgeleverd, miskent de verwerende partij de formele motiveringsplicht die rust op de gemachtigde.

De Raad kan in de vreemdelingenwet geen bepaling ontwaren die zou verhinderen dat een bevel om het grondgebied te verlaten formeel wordt gemotiveerd. Ten overvloede moet er trouwens op worden gewezen dat de wetgever in artikel 8 van de vreemdelingenwet – zonder in enige uitzondering te voorzien – uitdrukkelijk heeft gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden.

Verzoekers kunnen derhalve worden gevolgd in hun betoog dat de gemachtigde met betrekking tot de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is tekortgekomen aan zijn verplichting tot formele motivering, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Gelet, enerzijds, op het feit dat de beslissingen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de toetsing aan verschillende wetsbepalingen en dus een afzonderlijk onderzoek en een afzonderlijke juridische grondslag vereisen en, anderzijds, dat deze beslissingen onderscheiden rechtsgevolgen hebben, moet worden geconcludeerd dat het van elkaar te onderscheiden rechtshandelingen zijn, die elk op eigen gronden kunnen worden aangevochten bij de Raad.

Het gegeven dat de eventuele vernietiging van een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden tot gevolg heeft dat ook het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk en laat slechts toe te concluderen dat het voor een vreemdeling aangewezen kan zijn beide beslissingen aan te vechten indien hij meent dat de beslissing waarbij zijn verblijf wordt beëindigd op onwettige wijze werd genomen. De vaststelling dat een bevel om het grondgebied te verlaten niet overeenkomstig de wet werd genomen heeft daarentegen geen gevolgen voor de in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen beslissing tot beëindiging van verblijf. Het is derhalve mogelijk dat de Raad vaststelt dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen met miskening van de wet terwijl deze vaststelling geen impact heeft op de beslissing tot beëindiging van verblijf, die aan een vreemdeling met een zelfde akte ter kennis werd gebracht. De vernietiging van dit bevel om het grondgebied te verlaten wijzigt immers niets aan de aard of rechtsgeldigheid van deze beslissing tot beëindiging van verblijf (zie *mutatis mutandis* RvV 23 december 2013, AV, nrs. 115.993 en 115.995).

Zelfs al heeft de Raad in het verleden geoordeeld dat “*Dans la mesure où la décision [de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire] attaquée dans le cadre du présent recours est, en droit, unique et indivisible (C.E., 28 juin 2010, n° 205.924), l’ordre de quitter le territoire ne peut juridiquement en être détaché*” (RVV 13 maart 2012, nr. 77 137) (“*In de mate waarin de beslissing [tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten] die in het kader van huidig beroep wordt aangevochten, in rechte één en ondeelbaar is (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924), kan het bevel om het grondgebied te verlaten er juridisch niet van afgesplitst worden*”, eigen vertaling), dan past het evenwel vast te stellen dat de bepalingen van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 volgens dewelke wanneer de bevoegde minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf, hij de betrokken vreemdeling hiervan in kennis dient te stellen middels “*een document overeenkomstig het model van bijlage 21*” dat “*zo nodig*” ook een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, enkel toelaten te besluiten dat twee beslissingen in één akte van kennisgeving kunnen worden opgenomen. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (in dezelfde zin: RvS 5 maart 2013, nr. 222.740; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056, RvS 12 november 2013, nr. 225.455).

Het eerste middel is, in de aangegeven mate, gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden bevelen.

3.4 In het tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 42bis en 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en fair play-beginsel en van het materieel motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen - in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.05.2012 en d.d. 10.07.2012) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (Rv.St. n° 82.301 van 20 september 1999; Rv.V, arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; Rv.V, arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Rv.v. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (Rv.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; Rv.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; Rv.v. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (Rv.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; Rv.v. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een

administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In casu is de bestreden beslissing op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. Rv.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R v. V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. Rv.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. Rv.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

1. Fair play-beginsel is geschonden:

Verwerende partij neemt een tergende houding aan.

Op de dag zelf dat verzoekers hun elektronische verblijfskaarten ontvangen vraagt verwerende partij nieuwe bewijsstukken aangaande de naleving van de verblijfsvoorwaarden, alhoewel zij 5 jaar de tijd heeft om de verblijfsvoorwaarden te controleren. De brief gericht aan de gemeente dateert zelfs van 27.09.2013.

Het beginsel van de fair play houdt in dat de overheid zich onpartijdig moet opstellen bij het nemen van een besluit en de noodzakelijke openheid en eerlijkheid in acht dient te nemen.

In casu is dit niet gebeurd.

Waarom heeft verwerende partij zo een haast en zit zij verzoekers op de hielen?

2. Zorgvuldigheidsbeginsel en het formeel en materieel motiveringsbeginsel is geschonden, alsook artikel 42bis Vw:

Alhoewel uit de voorgebrachte inkomstenbewijzen bleek dat zij zeker niet minder inkomsten had dan tijdens de aanvraag inschrijving enkele maanden voordien werd de bestreden beslissing genomen.

Dit is kennelijk onredelijk.

Een inkomen van 2.000,00 € per maand zou onvoldoende zijn.

Voor een Belg of vreemdeling is 1.307,00 € al voldoende. Verzoekers hebben 700 € overschot en toch zou dit bedrag onvoldoende zijn. Begrijpe wie begrijpe kan!

Verzoekers waren bezig met het in orde brengen van de formaliteiten om de kinderbijslag te kunnen ontvangen. Doordat de verblijven zijn ingetrokken is de kinderbijslag niet in orde gekomen. Verzoekers krijgen geen kans van verwerende partij om zich te settelen en hun administratie in orde te brengen omdat zij voortdurend worden geplaagd.

In de bestreden beslissing geeft verwerende partij immers zelf toe dat het gezin waarschijnlijk over meer inkomsten beschikt!

Bovendien is er geen rekening gehouden met de inkomsten van derde verzoeker.

Thans brengt derde verzoeker zijn rekeninguittreksel bij waaruit blijkt dat hij ook 2.000,00 € per maand verdient.

De gezinsinkomsten zonder de kinderbijslag bedragen dus 4.000,00 €.

De bestreden beslissing is op zijn minst eigenaardig te noemen daar verzoekers geen onredelijke belasting vormen voor de sociale bijstand.

Sinds midden 2012 is het gezin in België en hebben verzoekers nooit een leefloon of werkloosheidsvergoeding aangevraagd.

De financiële situatie van verzoekers is zelfs zo goed dat derde verzoeker zich heeft ingeschreven voor een opleiding in Rotterdam waarvoor hij meer dan 10.000,00 € inschrijvingsgeld heeft betaald.

Volgens artikel 42bis is het enkel mogelijk het verblijf van verzoekers te beëindigen als ze een onredelijke belasting zouden vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Mevr. S. is immers een beschikker van voldoende bestaansmiddelen en geen werknemer of zelfstandige in België (HvJ 4 juni 2009, C-22 en C-23/08, Vatsouras en Koupantze, punten 26-29).

Verwerende partij heeft bovendien geen behoeftenanalyse gedaan.

Ook zonder het inkomen van de heer R. komt het gezin ruimschoots toe met 2.000,00 € per maand:

Boodschappen: 150 € -180 €

Huur: 556,93 €

Energie: 209,00 €

Telenet: 149 €-200 €

Div. kosten: 200 €

Totaal maximale kosten: 1.345,93

Bijgevolg houdt het gezin minstens 650 € over. Hierbij gaat nog de kinderbijslag komen en is er zoals gezegd het inkomen van de heer R.

De middelen zijn gegrond.”

3.5 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekers de motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in het middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Verzoekers betogen dat het fair play-beginsel is geschonden omdat zij op de dag dat zij de elektronische verblijfskaarten hebben ontvangen, werden geconfronteerd met een nieuwe vraag tot het voorleggen van bewijsstukken om de naleving van de verblijfsvoorwaarden te controleren.

Artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 4

ledere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Artikel 40bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“§4

De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.”

In casu heeft tweede verzoekster een inschrijving gevraagd als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Dit wordt niet betwist. Verzoekster dient te voldoen aan de voorwaarde bepaald in artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeksters partner en kinderen hebben een verblijfsrecht gevraagd in functie van tweede verzoekster. In dat geval dient tweede verzoekster, overeenkomstig artikel 40bis, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, bovendien aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat haar partner en kinderen tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet kan verweerder controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. *In casu* heeft verweerder, met toepassing van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet op 27 september 2013 of de dag dat verzoekers in het bezit werden gesteld van de verblijfskaart, bijkomende bewijzen opgevraagd aan verzoekers en aldus gebruik gemaakt van deze controlebevoegdheid. Verzoekers die menen dat verweerder te naastig tewerk is gegaan en hiervoor nog vijf jaar de tijd had, tonen met dit argument niet aan dat verweerder *contra legem* heeft gehandeld. Verzoekers die overigens een maand de tijd kregen om de nodige stukken in te dienen, tonen niet aan dat verweerder het fair play-beginsel heeft geschonden door de loutere toepassing van de wet.

Verzoekers wijzen op het inkomen van 2.000 € per maand en menen dat dit voldoende is.

In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat het inkomen van 2.000 € niet voldoende wordt geacht aangezien het gezin bestaat uit zes personen. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen moet er rekening worden gehouden met de persoonlijke situatie van tweede verzoekster, onder meer met de aard en regelmaat van de inkomsten en het aantal personen ten laste. Verzoekers die niet betwisten dat het gezin bestaat uit zes personen, tonen niet aan dat het oordeel kennelijk onredelijk is met het betoog dat de inkomsten wel voldoende zouden zijn.

Verzoekers brengen thans een rekeninguittreksel bij waaruit blijkt dat eerste verzoeker ook 2.000 € per maand verdient.

De Raad merkt op dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Verzoekers kunnen niet dienstig aanvoeren en thans bewijzen bijbrengen dat eerste verzoeker 2000 € per maand verdient. Verweerder heeft op 23 oktober 2013 verzoekers uitdrukkelijk uitgenodigd om bijkomende bewijzen voor te leggen aangaande eventuele andere inkomsten, zoals kinderbijslag en inkomsten van verzoeksters partner. Verzoekers hebben geen bewijs van inkomsten van eerste verzoeker voorgelegd. Verweerder heeft op 22 november 2013 verzoekers opnieuw uitgenodigd om stukken voor te leggen betreffende hun inkomsten. Verzoekers leggen een verklaring van een boekhouder betreffende de omzet die eerste verzoeker heeft gedraaid. Dit wordt niet betwist

door verzoekers. De beoordeling van verweerder dat uit de omzet niet kan worden afgeleid wat het werkelijke netto beschikbare inkomen van eerste verzoeker betreft, is niet kennelijk onredelijk.

Verzoekers stellen dat zij *“ bezig (waren) met het in orde brengen van de formaliteiten om de kinderbijslag te kunnen ontvangen ”* en dat zij de kans daar niet toe kregen omdat zij *“ voortdurend worden geplaagd ”* door verwerende partij.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekers herhaaldelijk werden verzocht om bewijzen voor te leggen waaruit het bedrag van de kinderbijslag zou kunnen blijken. Verzoekers betwisten niet dat zij dergelijke bewijzen niet hebben voorgelegd. Na elke uitnodiging daartoe hadden verzoekers een maand de tijd om de nodige stukken voor te leggen. Verzoekers die tot drie maal toe de kans hadden over *“ hun administratie in orde te brengen ”*, kunnen verweerder bezwaarlijk verwijten dat zij de kans niet hadden om zich te settelen.

Verzoekers betogen dat er geen einde kon worden gesteld aan hun verblijfsrecht omdat zij geen onredelijke belasting vormen voor de sociale bijstand en nooit een leefloon of werkloosheidsvergoeding hebben aangevraagd.

Anders dan verzoekers betogen kan er ook een einde worden gesteld aan hun verblijfsrecht omdat tweede verzoekster niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet bedoelde voorwaarde. Artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“ Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. ”

Het verblijfsrecht van tweede verzoekster is niet zoals verzoekers voorhouden, beëindigd omdat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, wat een andere grond vormt voor het beëindigen van het verblijfsrecht van een burger van de Unie. Verweerder heeft geoordeeld dat het inkomen van het gezin van tweede verzoekster niet voldoende is om te voorkomen dat het gezin tijdens hun verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, zoals bedoeld in artikel 40, § 4, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat een inkomen van 2000 € voldoende is om te voorkomen dat een gezin van zes personen tijdens hun verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De kritiek dat er geen *“ behoefteanalyse ”* is gebeurd, is *in casu* niet dienstig nu het verblijfsrecht van tweede verzoekster is beëindigd op grond van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet en de vaststelling dat tweede verzoekster niet langer voldoet aan de voorwaarden bepaald in artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet. Verweerder heeft vervolgens het verblijfsrecht van haar partner beëindigd met toepassing van artikel 42quater, § 1, 1° van de vreemdelingenwet (*§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie: 1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;*) en van haar kinderen met toepassing van artikel 42ter, § 1, 1° van de vreemdelingenwet (*§ 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen: 1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;*). Deze motieven worden niet betwist door verzoekers.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dat verzoekers ook geschonden achten, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot

zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Gezien voorgaande vaststellingen en daar verweerder toepassing maakte van wetsbepalingen die tweede verzoekster en eerste verzoeker bekend waren of bekend behoorden te zijn, kunnen verzoekers ook niet voorhouden dat het rechtszekerheids- en het vertrouwensbeginsel werden geschonden.

De Raad merkt tevens op dat de hoorplicht, waarnaar verzoekers verwijzen, niet impliceert dat verweerder een persoonlijk onderhoud diende te hebben met verzoekers, maar wel dat verzoekers de mogelijkheid diende te worden geboden om aan verweerder hun standpunt omtrent hun situatie kenbaar te maken. Nu verweerder verzoekers tot driemaal toe uitnodigde om hun feitelijke situatie nader toe te lichten en hun de kans gaf om gedurende een termijn van dertig dagen alle door hun nuttig geachte overtuigingsstukken over te maken, kunnen zij niet stellen dat zij niet de kans kregen om hun standpunt op nuttige wijze te doen kennen of de inlichtingen die zij relevant achtten over te maken.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Het beroep tegen de beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen. De bevelen om het grondgebied te verlaten worden vernietigd.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De bevelen om het grondgebied te verlaten van 13 januari 2014 worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bevelen om het grondgebied te verlaten is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van de beslissingen van 13 januari 2014 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden worden verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN